

Jézus szemével látni az embereket

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 8:22-26; 12:28-34; Lukács 23:39-43;
János 1:40-41; 4:3-34; Apostolok cselekedetei 8:26-38

„Így szólt hozzájuk: Kövessetek engem, és én emberhalászokká teszlek titeket” (Mt 4:19, ÚRK).

Jézus a lélekmentés Mestere. Megtanuljuk, hogyan vezessünk el másokat az üdvösség ismeretére Jézus Krisztus által, ha megfigyeljük, Ő hogyan foglalkozott az emberekkel. Nyomon követve Őt, amint Jeruzsálem zsúfolt utcáin, Júdea poros útjain és Galilea füves lankáin járt, megtudjuk, hogyan mutatta be Isten országának elveit a kereső embereknek.

Jézus úgy tekintett minden emberre, mint akit meg lehet nyerni országa számára, mindenkire az isteni könyörület szemével figyelt. Péterben nem a durva, nagyhangú halászt látta, hanem az evangélium remek prédikátorát. Jakabra és Jánosra nem úgy nézett, mint hirtelen haragú, vad lázadókra, hanem mint akik kegyelmének lelkes hirdetői. Meglátta Mária Magdolna, a samáriai asszony és a vérfolyásos asszony szívében is a mély vágyódást az őszinte szeretet és elfogadás után. Tamást nem cinikus kétkedőnek tartotta, hanem olyan embernek, akinek őszinte kérdései vannak. Zsidókban és pogányokban, férfiakban és nőkben, a kereszten függő jobb latorban, a századosban vagy az ördöngösben Jézus egyaránt észrevette az Istentől kapott lehetőséget, úgy tekintett rájuk.

A MÁSODIK ÉRINTÉS

Az egész Bibliában csak egyetlen olyan csoda van, amit Jézus két szakaszban vitt végbe, ez pedig a vak meggyógyítása Bétsaidában. Hatalmas tanulságokat rejt ez a történet Krisztus mai egyháza számára. Bemutatja, mi Isten terve: minden hívőt szeretne felhasználni arra, hogy valaki mást is Jézushoz vezessen általa. *„Azután Bétsaidába érkeztek, ahol egy vakot vittek hozzá, és arra kérték, hogy érintse meg”* (Mk 8:22, ÚRK). A két kulcsszó itt a „vittek” és „kérték”. A vak férfi nem egyedül érkezett, szükséghelyzetét látva a barátai vitték Jézushoz. Neki talán nem volt nagy a hite, de a barátainak igen, hitték, hogy Jézus képes meggyógyítani.

Jézusnak nagyjából huszonöt csodálatos gyógyításáról számol be az Újszövetség, amit az esetek több mint felében egy barát vagy rokon kért tőle. Sokan soha nem fordulnának hozzá, ha nem vezetné őket oda valaki, akinek van hite. A mi szerepünk, hogy „bemutatóvá” váljunk - Jézushoz vigyük az embereket.

A másik szó, amin érdemes elgondolkodnunk Mk 8:22 versében a „kérték”. Jelentheti azt, hogy „könyörög”, „esedezik” vagy „buzdít”. Lágyabb, kedvesebb kérést érzékeltet, mint a hangos, heves követelés. A férfi barátai kedvesen fordultak Jézushoz, hitték, hogy kész meggyógyítani a beteget és hatalma is van rá. A vak ember talán nem hitte, hogy Jézus meggyógyíthatja, de a barátai hitték. Időnként nekünk kell másokat Jézushoz vinni, a mi hitünk szárnyain.

Olvassuk el Mk 8:22-26 szakaszát! Vajon miért két szakaszban gyógyította meg Jézus a vak embert? Milyen tanulságokkal szolgál számunkra, Jézus mai tanúi számára ez a történet?

Előfordulhat, hogy mi sem látjuk tisztán az embereket? Talán mi is olyanok látjuk őket, mint „járkáló fákat” (Mk 8:24, ÚRK)?

Hogyan használ fel bennünket Isten ez emberek elérésére? A nyilvánvalón túl még mit tanulhatunk ebből a történetből erről? Hogyan lehet például szerepe a fizikai és a lelki résznek is a gyógyulásban és az elveszettek között végzett szolgálatban?

AZ ELFOGADÁS LECKÉJE

Jézus arra tanította a tanítványait, hogy a menny szemszögéből tekintsenek az emberekre. A saját példájával mutatta be, mit jelent új nézőpontból látni másokat, ami gyökeresen új megközelítés volt. Nem arra figyelt, amilyenek voltak, hanem amilyenekké válhatnak. Minden emberi kapcsolatában méltósággal és tisztelettel bánt mindenkivel. A hozzáállása gyakran meglepte a tanítványait. Különösen igaz ez a samaritánus asszonnyal folytatott beszélgetésére.

A következő, érdekes megfigyelést olvashatjuk a zsidók és a samaritánusok kapcsolatáról: „A samaritánusok és a zsidók közötti elidegenedés korábbi időszakra nyúlik vissza. 2Királyok 17. fejezete szerint a samaritánusok mezopotámiai népek leszármazottai voltak, akiket AsszírIA királyai kényszerrel telepítettek be Izrael északi területeire Kr. e. 722 után. Ők Jahve tiszteletét bálványimádó szokásokkal keverték” (*The Archeological Study Bible*. 1725. o.). A bálványimádás gyakorlatain kívül felállítottak még másik papságot is, valamint egy rivális templomot Garizim hegyén. Tekintettel a zsidók és a samaritánusok közötti teológiai különbségekre, a tanítványok valószínűleg nem értették, Galileába tartva miért választotta Jézus a Samárián át vezető utat. Meglepődtek, hogy nem volt hajlandó vallási vitába bonyolódni. Jézus azonban tudta, hogy a samaritánus asszony elfogadásra, szeretetre és megbocsátásra vágyott, és Ő közvetlenül ezzel kívánta segíteni.

Jn 4:3-34 szakasza szerint hogyan szólította meg Jézus az asszonyt? Hogyan reagált a nő arra, hogy Krisztus szóba állt vele? Hogyan fogadták ezt a tanítványok? Milyen módon szélesítte a látókörüket a Mester?

Egyszerűen ez az örök tanulság, amire Jézus meg akarta tanítani a tanítványait és mindannyiunkat: „Akiben Krisztus Lelke van, az mindenkire az isteni könyörület szemével tekint” (Ellen G. White cikke, *The Signs of the Times*, 1892. jún. 20.).

Az adott kulturális és társadalmi hatások miatt kik azok, akikhez hajlamosak vagyunk távolságtartással vagy kevesebb tisztelettel viszonyulni? Miért *kell* megváltoztatni ezt a hozzáállást? Hogyan történhet meg a változás?

KEZDD OTT, AHOL VAGY!

Találó a mondás: „Az életben csak onnan indulhatsz, ahol vagy, másutt nem kezdheted!” Ezt az elvet hangsúlyozta Jézus is: *„Hanem veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig”* (ApCsel 1:8).

Egyértelműek, félreérthetetlenek voltak Jézus szavai, amelyeket a tanítványoknak mondott: kezdjétek ott, ahol vagytok! Tegyetek bizonyosságot ott, ahová Isten helyezett benneteket! Ahelyett, hogy jobb alkalmakról álmodnátok, kezdjétek a környezetetekben! Nézzétek Isten szempontjából a hozzátok legközelebb lévő lehetőségeket! Nem kell a legtanultabbnak, a legékesebben szólónak, a legtehetségesebbnek lennünk! Ezek az adottságok a megfelelő használattal valóban nagy segítségünkre lehetnek, végeredményben azonban csak az Isten és az emberek iránti szeretetünk számít. Aki kész bizonyosságot tenni, annak Isten utat is nyit rá.

Olvassuk el Jn 1:40-41, 6:5-11 és 12:20-26 verseit! Mit tudhatunk meg András lelki látásáról és arról, hogyan viszonyult a bizonyágtevéshez?

Sokat megtudhatunk Andrásról ezekből a szakaszokból. A saját családjában kezdte: először a fivérének, Péternek beszélt Krisztusról. Jól ismert egy kisfiút, aki azután az „alapanyagot” szolgáltatva Jézus csodájához. Azt is pontosan tudta, mit tegyen, amikor a görögök hozzá fordultak. Nem kezdett teológiai kérdésekről vitatkozni velük, hanem tudta, hogy mire van szükségük, tehát bemutatta őket Jézusnak. Az eredményes lélekmentés művészetének az a lényege, hogy pozitív kapcsolatokat építsünk, gondoskodással. Gondoljunk a hozzánk legközelebb álló emberekre, akik még nem ismerik Jézust! Úgy ismernek bennünket, hogy törődünk velük, odafigyelünk rájuk? Látnak olyan békét és célt az életünkben, amire ők is vágyanak? Vajon az életünk jó reklám az evangéliumnak? Úgy szerzünk barátokat Istennek, ha bemutatjuk Jézust. Előbb keresztény barátokká válnak, majd, amikor az utolsó időre vonatkozó bibliai igazságokról is beszélünk nekik, talán hetednap adventista keresztények is lesznek.

Időnként miért nehéz a saját családtagjainkat, rokonainkat Krisztushoz vezetni? Vannak olyan rokonaink vagy közeli barátaink, akiknek be tudtuk mutatni Jézust? Beszéljünk azokról az elvekről, amelyek hasznosak lehetnek a csoportunk számára!

NEHÉZ EMBEREKKEL...

Jézus mesterien bánt a nehéz emberekkel. Szavaival és tetteivel is kifejezte az elfogadást. Figyelmesen hallgatta gondjaikat, kérdéseket tett fel és fokozatosan mutatta be Isten igazságát. Még a leginkább megkeményedett ember szívében is felismerte, hogy mi után vágyódik, a legelvetemültebb bűnösökben is látott lehetőséget. Jézus szemében senki sem esett túl az evangélium hatókörén. Hitte, hogy „Senki sem bukhat olyan mélyre, senki sem olyan gonosz, hogy ne találhatna szabadulást Krisztusban” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 207. o.). Egészen más lencsén át nézte az embereket, mint mi. Minden egyes személyben látta az eredeti teremtés dicsőségének tükröződését. Gondolataikat felemelve akarta rávezetni őket, hogy megértsék, mivé is válhatnak. Sokan fel is emelkedtek, elérték azt, amire az életük vonatkozásában számított.

Olvassuk el Mt 4:18-19, Mk 12:28-34 és Lk 23:39-43 verseit! Mi a hasonló abban, ahogyan Krisztus Simon Péterhez, a meg nem nevezett írástudóhoz és a kereszten függő latorhoz szólt? Tanulmányozzuk figyelmesen mindegyik esetet! Mi a legfeltűnőbb számunkra?

Jézus bármerre járt, mindenütt lelki alkalmakat látott, a legmeglepőbb körülmények között is lehetőséget talált rá, hogy valaki Isten országának a polgára lehessen. Ezt a képességet nevezzük úgy, hogy „volt szeme” a gyülekezetnövekedésre, vagyis odafigyelt a környezete ki nem mondott szükségleteire is. Észrevette az emberek mély vágyódását arra, amit addig nem kaptak meg, még ha nem is beszéltek róla nyíltan.

Kérjük az Urat, tegyen bennünket fogékonyrá, hogy észrevegyük a Szentlélek munkáját mások életében! Imádkozzunk Isten második érintéséért, hogy nyissa meg a szemünket és meglássuk a lelki alkalmakat, amelyeket naponta élénk hoz, és tudjunk a hitünkről beszélni! Kérjünk Istentől látó szemet, figyelmes, érző szívet és készséget, hogy másoknak is bemutathassuk Krisztust mint személyes ismerősünket! Izgalmas utazásra számíthatunk így, új jelentőséget nyer az életünk. Olyan örömet és megelégedettséget tapasztalhatunk, mint korábban még soha. Csak azok ismerik ennek az örömét, akik a lélekmentésért munkálkodnak.

A GONDVISELÉS TEREMTETTE ALKALMAK

Az *apostolok cselekedeteiben* sok olyan történettel találkozunk, amikor az apostolok éltek azokkal a lehetőségekkel, amelyeket a Gondviselés teremtett Isten országának terjesztéséért. A könyv elejétől a végéig lenyűgöző beszámolókat olvashatunk az őskeresztény egyházzól, hogyan növekedett a külső és belső nehézségek ellenére is.

2Kor 2:12-13 verseiben például Pál apostol így számol be tróászi tapasztalatáról: „Amikor pedig megérkeztem Tróászba Krisztus evangéliumának hirdetésére, bár az Úr kaput nyitott előttem, nem volt nyugalma lelkemnek, mivel nem találtam Titusz testvéremet. Ezért elbúcsúztam tőlük, és elmentem Makedóniába” (RÚF). Csodálatos módon Isten utat nyitott Pál számára, hogy Európában hirdesse az evangéliumot, és ő tudta, hogy amelyik ajtó ma nyitva van, holnapra bezárulhat. Megragadta az alkalmat és meglátta a lehetőséget, ezért azonnal Makedóniába hajózott.

Az Újszövetség Istene a nyitott ajtó Istene – gondviselése alkalmakat teremt számunkra, hogy hitünkről beszélhessünk. Ő munkálkodott *Az apostolok cselekedetei* egészében. Kapukat nyitott városokban, tartományokban, országokban és legfőképpen az egyes emberek szívében.

Fülöp hajlandó volt követni Istent, bármerre vezette, nyitottan reagált az általa teremtett alkalmakra. Mit tanulhatunk erről ApCsel 8:26-38 verseiből?

„Miként Fülöpöt angyal vezette ahhoz, aki a világosságot kereste, s aki kész volt elfogadni az evangéliumot, úgy ma is angyalok vezetnek ama munkások lépteit, akik engednek, hogy nyelvüket a Szentlélek megszentelje, szívüket pedig megtisztítsa és nemesítse. A Fülöphöz küldött angyal maga is elvégezhetné volna az etiópért a munkát, de Isten művének nem ez az útja. Istennek az a terve, hogy emberek tevékenykedjenek embertársaikért” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 107. o.).

Ha halló fülünk és látó szemünk lesz, bennünket is láthatatlan angyalok vezetnek majd, hogy Isten országának igazságait eljuttassuk az azt keresőkhöz.

Figyeljük meg, hogy a Szentírás szerepe központi ebben a történetben! Azt is vegyük észre, hogy mennyit jelentett az Írást jól ismerő ember magyarázata! Milyen tanulságot szűrhetünk le ebből?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Az evangélium Samáriában” c. fejezet, 70-75. o.

Emberek körülöttünk mindenütt az örökkévalóság után vágyódnak, ahogy Jézus is mondta: „Az aratni való sok, de a munkás kevés” (Mt 9:37). Nem volt gond az aratnivalóval. Isten által megkent szemmel Jézus bőséges aratást látott, ahol a tanítványok csak az ellenállást vették észre. Milyen megoldást javasolt Krisztus a problémára? „Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába” (Mt 9:38). A megoldás, hogy imádkozunk: küldj el Isten minket az aratásba.

Miért ne imádkoznánk így? „Uram, készen állok, hogy felhasználj országod terjesztésére. Nyisd meg a szemem, hogy meglássam, milyen alkalmakat teremt számomra gondviselésed nap mint nap! Taníts meg, hogy érzékeny legyek a körülöttem élők szükségleteire! Segíts, hogy a reménység és a bátorítás szavait szóljam, a te szeretetedről és igazságodról beszéljek azoknak, akikkel naponta találkozom!” Ha így imádkozunk, Isten különleges dolgokat tesz az életünkkel.

BESZÉLGESSÜK RÓLA!

- 1) Ha már vezettünk embereket Jézushoz, tudjuk, hogy ez nem mindig könnyű. Valóban csak Isten képes megtérést kiváltani az ember szívében, Ő azonban bölcsességében úgy döntött, hogy bennünket is a folyamat részeseivé tesz. Idő, erőfeszítés, türelem és felülről jövő szeretet kell ahhoz, hogy akár csak egy emberért is munkálkodjunk. Milyen döntéseket hozhatunk meg azért, hogy meghaljunk énünknek – ami elengedhetetlen az eredményes bizonyoságtevéshez?
- 2) Az ismerőseink közül ki nem ismeri még az Urat? Mit tettünk, teszünk vagy kellene tennünk, hogy bizonyosságot tudjunk nekik tenni?
- 3) Gondoljunk Saulra! Elképzelhetetlennek tűnt a megtérése, mégis tudjuk, mi történt vele. Ezek szerint milyen vezéllyel jár, ha túl gyorsan megítélünk másokat a látszat alapján?
- 4) Saul történetére gondolva hogyan értsük pl. Mt 7:6 versét: „Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván meg ne szaggassanak titeket.”

FRITTMANN LÁSZLÓ: FOHÁSZ

Uram! Ha Igéd életté válna bennem,
hogyha erejétől szárnyra kapna lelkem,
nem tapadnék sárhoz, röghöz...
Múló földi kincsek láttán
nem ejtene meg a Sátán.

Uram! Hogyha Igéd növekedne bennem,
s vele együtt nőne, gazdagodna lelkem,
nem tördelném erőmet el...
Apró, mihaszna célokért
nem hagynám veszni a babért.

Uram! Hogyha Igéd lángra gyúlna bennem,
s általa hevülne, ékesedne lelkem,
nem válnék eggyé salakkal...
Ha éltemre szenny tapadna,
nem túrné tüzed hatalma.

Uram! Hogyha Igéd szétáradna bennem,
mint kenyeret, vizet óhajtaná lelkem,
szükséget nem látnék soha...
A pusztában is szüntelen
italom lenne s kenyerem.
Uram! Add, hogy így legyen!